

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XV. Concludit, recensendo alios hujusmodi eventus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

quentes cum magna charitate & affabilitate obtinuerunt, ut ipsis aperiretur porta. Intravimus omnes, qui adveniebamus, & illa domus, quæ erat quodammodo obscura ac tenebricosa, fuit derepente quasi perfusa splendore, & multum illuminata, atque ij Catholici fuerunt repleti ingenti spiritali gaudio, solatio, magnanimitate, & fortitudine, ut se ipsos, opinione suâ, non agnoscerent: jam volebant pati amore sui Domini Jesu Christi, & crucifigi ab illo impio Rege, ac sacrilego hæretico. Iste fuit effectus eleemosynæ, quam ipsis per me miserant illi cœlestes convivæ. Magnus autem affectus, quo prosequerbar hos meos dilectos filios, & afflictos Catholicos, me non sinebat quiescere, ut ijs tantummodo darem, quod petiveram, mihiq; pro ipsis fuerat datum, verum etiam optabam illis dare, quod mihi magnus ille Trinus Deus pro me dederat, eratque novum donum amoris Dei, & applicatio novo modo facta pretiosissimi sanguinis Jesu Christi Domini nostri, atque puritas animæ; dum verò illis vellem communi-

care quantum possem, impedivit me Sanctus meus Angelus Custos, dicendo: Istud tibi nunc solum pro te datum est, & non, ut à te alijs communicetur. Exivimus hinc, relictis ijs Catholicis valde animatis, non sine magno animarum suarum emolumento.

Inde nos contulimus ad ergastula, & subterraneos carceres Africæ, ubi captivi illi Christiani patiebantur incredibiles afflictiones, ab eo barbaro & crudeli populo. His quoque meis filijs est distributa bona pars illius spiritalis eleemosynæ, in ut fuerint illuminati, recreati, & corroborati ipsorum animi, qui erant vehementer fracti & prostrati, propter profundam tristitiam, ortam ex afflictionibus. Beneper Dei misericordiam sunt refocillati. Isti me hi mei Domini Angeli duxerunt ad meum cubiculum. Magnum fuit lumen, quod mihi Deus durante hoc mysterio communicavit de Divina sua Essentia, & attributis. Ipse sit in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XV.

Concludit, recensendo alios hujusmodi eventus.

Ardens hujus Virginis charitas non restringebatur tantum ad Anglos Catholicos, verum extendebatur ad ipsos etiam ejusdem nationis hæreticos, siquidem exoptabat, instanterque petebat illorum reductionem ad fidem Catholicam, qui sese ad tantum bonum erant disposituri, & abolitionem eorum, quos Deus cognoscebat morituros, propter sua peccata, in perfidia. Iste est spiritus, quo Ecclesia Romana, quæ sola est vera Christi Ecclesia, in Officio servæ sextæ Majoris hebdomadæ, orat pro conversione hæreticorum, & in Collecta quotidianorum Sacrificiorum petit eorundem destructionem. Benignissima est, & prædita visceribus Dei, hæc magna Mater Fidelium, Sponsa Christi: neque absolute optat videre perditos hæreticos, sed suppositio quod

viçturi sint solummodo in scandalum Fidei, carnifices Catholicorum, accumulantes magis peccata, & promerentes majorem infernum, quò tardius sunt in sua perfidia obituri. Hoc non est detestari ipsos hæreticos, sed illorum heresim. Eundem sanctissimum ac discretissimum zelum inducibat Venerabilis Marina, quemadmodum jam aliquantum patuit, quando egi de rebus Hispaniæ, patetque clare ex eo, quod nunc à me scribetur, & ab insequentibus verbis refertur.

Quidam Pater è Societate mihi recitavit martirium nonnullorum Patrum sui Ordinis, & ex Ordinibus S. Dominici, atque S. Francisci, aliorumque Fidelium, qui combusti vivi in Japonia fidei causâ obverunt, anno sexcentesimo vigesimo secundo, quod modò innotuit, decima quarta Julij, anno sexcentesimo vigesimo quarto.

Vehementissimè me afflixit perditio illius Regni, & quòd ad eam progredereur crudelitatem, ut occideret sanctos Evangelij ministros. Angores meæ animæ tantopere invaluerunt, ut etiam dolores mei debilis corporis multum fuerint aucti. Invo- cabam Deum, videbaturque mihi confici postulando auxilium pro tot animabus, quæ ibi peribant. Maxima fuit ista afflic- tio, ita ut S. meus Angelus Custos, me cum magna cõsideratione aspiceret, atq; affectuosâ charitate mihi diceret: Quiesce Anima, quiesce tantillum. Vidi deinde Dominum summè irascentem illi populo, & dixit mihi: Quid vis, Anima, ut de illis statuam? Sunt filij diaboli, sunt serpentes, sunt viperæ: ego ipsis pro eorum bono mitto Ministros, vide quomodo mihi illos tractent. Conticui modicum præ fatiga- tione, atque post tres circiter horas, cre- scente interim afflictione, jam penitus de- ficebam viribus, distumpebar præ dolore & compassione, ob damnationem tot ho- minum redemptorum sanguine mei Do- mini, & quòd in ipsis tantum pretium per- deretur. Dominus mihi solita suâ benigni- tate denuò dixit: Quid tandem vis Ani- ma? Mi Domine, aiebam, ut populus iste, & totus mundus salvetur. Anima, respon- dit Dominus, nõnne vis maiorem meam gloriam, & honorem? Adverte autem A- nima, licet semper antecedit mea miseri- cordia, æquum tamen esse etiam, ut ser- vetur mea iustitia. Dedi Japonibus auxilia requisita, nisi illis præcones veritatis, & malè mihi ipsos tractaverunt, atque occi- derunt. Anglum bene scis à me fuisse per- ductum ad hæc Regna, ut videret, quid agat Ecclesia Catholica, ubi posset profi- cere & agnoscere suos errores, quod non fecit: iustitia mea clamat, & gloriæ meæ convenit, ut puniatur. Ego nihilominus suspirabam, ut omnib; subveniretur. Tum Divina Majestas, quasi mihi indicendo si- lentium, dixit: Nunc veni tecum Anima, & quiesces. Nequaquam, Domine, ne- quaquam mi Deus, respondi ego. Quin imò ita, subjunxit Dominus, veni tecum: ergone tecum venire non vis? Non, mi Domine, reposui: quomodo possum ire ad

fruendum tuâ quiete & misericordijs, dum oculis meis obversatur perditio animarum meorum proximorum & fratrum? San- ctus meus Angelus Custos mihi dicebat: Anima quiesce in Domino, es enim valde fatigata. Demum mihi Dominus ex im- mensa sua clementia dixit, consolando me: Jam est bene, præbebo illis nova au- xilia, ut, si voluerint, ex ijs proficiant. Sic modicum quievi in Divina Majestate, quæ sit in æternum benedicta. Amen.

In præfenti scripto alluditur ad id, quòd paulò ante advenerit in Hispaniam Princeps Caleti, deinde infelicißimus Rex Angliæ, qui in sua perfidia obstinatus eodem anno, quo hoc scribo, inter vivos esse desijt, in publico thea- tro, suorum subditorum sententiâ condemna- tus. Multos videre fuit Reges & Imperato- res, quibus popularis tumultus, aut privata cuiuspiam subditi rabies, etiam in cultissimis Provincijs, vitam eripuerit; non occurrit mihi tamen in his exemplum, ubi proprius popu- lus pro tribunali tale audax facinus, contra suum Regem, fuerit executus. Vibravit Di- vina iustitia durissimum, spectatis hujus vi- tæ supplicijs, fulmen adversus infustum Ca- rolum Stuartum, permittendo executionem iustitia humana. Quamvis verò hæc Regiæ Majestati illata injuria usqueadeo consuetos excedat limites, ut illam ne quidem suspican- do quisquam legitimus Princeps metuerit, est tamen umbra dumtaxat confusionis, quâ suam in vita æterna deplorabit proterviam. Nescio quæ Venerabilis Marina de infortunato hoc Rege fuerit conjectura, ut, quanquam esset mo- destissima & moderatissima in suis verbis, semper illum nihilominus, prout vidimus, ap- pellaverit crudelem & malum. Monuit Vene- rabilis Marina, ex Dei expresso mandato, ante triginta & plures annos, dum tempore pijsimi Regis nostri Philippi Tertij, rumor aliquis de nuptijs hujus Caroli in Hispania spargi incipe- ret, ne ullâ ratione contraheretur matrimo- nium, nisi ille converteretur ad fidem. Hoc S. P. Ludovicus de Ponte scripsit in prima par- te hujus historia, qui in quodam suo chirogra- pho, quod penes me habeo, asserit, à se montana fuisse ea de re Catholicam Regiam Majestatem, & Ducem Lerma, cum Aula Prefecto. Conti- nuat hæc admir: Virgo suas relationes, & sic ait.

A mul-

A multis jam diebus toto meæ animæ conatu, omnibusque cordis mei affectibus supplex Deum in oratione rogabam, ut, si hic Rex Angliæ, & hæretici ipsius subditi, non essent convertendi, Divina ejusdē Majestas illos disperderet, tum nē tot, tamque enormia peccata, ad majorem suam damnationem multiplicarent, tum etiam nē suā potentiā infestarent nostra Catholica Regna. Affectus iste quadam vice fuit vehementissimè auctus, cum quo me derepente reperi in cœlesti Jerosolyma coram Divina Majestate. Magnus hic Dominus coniecit in me oculos, dixitque mihi cum immentia quadam gravitate: Anima, quò progredieris tam festinanter? quid vis? quid petis? Ego, quia tota fervebam prædicto affectu, respondi sinè mora: Domine mi Deus Majestatis, venio petitura à te, & suppliciter rogatura, ut mihi des cohortem fortium & strenuorum Angelorum, ut ipsi, & ego proficiscamur ad pefundandos, ac destruendos infernales illos hæreticos Angliæ. Intuitus me est Dominus, & dixit: Quid loqueris Anima? hocne verò tibi petendum est? Et conversus ad multos Angelos ibi præsentēs, interrogavit illos: Angeli mei, quid vobis hac de videtur? intellexistisne talem Animæ affectum? Illi magna cum reverentia, quasi contrahendo humeros, gestu suo indicaverunt, sibi id mirum accidere. Aspexit me rursus Dominus, dixitque mihi: Revertere, Anima, ad tuum locellum, negotium enim tuum expendetur aliquantò diutiùs. Ego verò tanquam fervore meo ebria illi dixi: Quid dicis, mi Domine? quid hoc est, revertere? Hic me oportet manere, ad te solum venire debeo, tantumque ad te mihi revertendum est, & non aliò, aut quocunque demum. Verùm Divina Majestas subito fecit, ut me statim deprehenderim in meo angulo.

Dum illic essem, cepti ex ineluctabili meorum affectuum impetu, plena lachrymis & incredibili dolore, exclamare: Ah Domine Deus Majestatis, audi me clamantem ad te! Eheu, Deus, expulsa sum ex cœlesti Jerosolyma propter peccata mea, & propterea quòd nesciverim,

quid peterem! O Deum! o Regem! nomine Regis intelligebam Regem CHRISTUM Dominum nostrum: hæc verba, & hanc exclamationem sæpe iterabam. Divina Majestas, videns me ita comparatam, mei miserta est, & dixit meis Dominis Angelis: Jam est bene, adducite mihi huc istam Animam, quod ipsi fecerunt, & postquam perveni ad Divinum ipsius conspectum, idem Dominus mihi peramanter dixit: Veni huc Anima, quomodo vis à me fieri, quod petis? quomodo vis, ut me, & meam infinitam bonitatem adigam, ad tot animas unà vice addicendas inferno? quomodo id à me vis fieri? Constituo te hujus causæ judicem, quid mihi ad hoc dicis? Silui modicum, ac deinde eadem obstinatione dixi demò: Ità, mi Domine, ità, abripiant diaboli tam malos homines, si hic permaneant non convertendi, ac tam graviter nocituri Catholicis. Tum fui abalienata à sensibus, & mei Domini Angeli me reduxerunt ad meum cubiculum. Hic rem aliquantò meliùs considerans, quasi attonita propter opera hujus magni Dei, quòdque taliter cum tam vili & miserabili creatura ageret, cogitabam, an id, quod modò acciderat, fortasse non esset aliqua mea imaginatio, orta ex vehementibus affectibus, quos his diebus experior, ut videam vel redactus ad fidem, vel extinctos, si futuri sunt peiores, Anglos hæreticos, & conversa ad Dominum ajebam: Estne fortè, mi Deus, imaginatio, aut quid est? Scis, me non velle, aut desiderare, vel ad quidquam aliud propendere, quàm ut me purè conformem cum tuis veritatibus, & sanctissima voluntate, nihilque aliud seu propter coelum, seu propter terram cupere, quàm ut tibi serviam. In hac perplexitate, ac duratione læstia mea anima diu perseveravit. Mei Domini Angeli me solabantur, dicendo mihi: Anima, Deus te nunquam permittet, neque permittet versari in tenebris. Relinquebam magis anxia in ista confusa luctatione Divinam Majestatem, iterabam frequenter preces, ut me illuminaret in meis dubijs, atque tum audiebam mihi dicentem, Anima, si non credis, me esse, qui tibi lo-

quor, interroga tuum Confessarium, & adhibe illi fidem. Nihilominus me Dominus relinquebat in meis tenebris (itā tamē, ut priores affectus prorsus nihil imminuerentur) qui me sursum abripiens ad cœlestem patriam, dum me in sua constitutam haberet præsencia, mihi dixit: Veni huc Anima, crīne contenta, si malum illum populum hæreticum spoliavero viribus, nē noceat his Regnis Catholicis? Ego, ardentē optans videre illos simul ac semel consumptos, respondi: Ero contenta, cū aliud obtinere nequeam. Crīne verō contenta, subjunxit Dominus, si ipsos adhuc debiliores reddidero? Respondi idem. Tertiō iterum dixit Div. Majestas: Et si illos magis ac magis disperdidero ac labefactavero, acquiescēsne? Tum dixi: Mi Deus & mi Domine, fac quidquid volueris, & quidquid scīs esse convenientius.

Post hoc me denuō inveni in meo cubiculo, & mei timores me rursus inasperunt, cum eadem obscuritate ac antea. Tum seria planē cum resignatione in voluntatem Dei, & intimo affectu illi dixi: Mi Deus & mi Domine, volo ex toto corde & affectu vivere in hac obscuritate, si tibi placet, quamdiu volueris, & prout jussieris, itā tamen, ut nē in minimo aberrem a tuis veritatibus, & sanctissima tua voluntate. Hunc actum eliciui cum magno fervore. Divina Majestas autem mihi dixit: Verē, Anima, undecunq; te spectem, & qualitercunq; te probem, deprehendis me, & experior te fidelem, ideoq; tibi dico, me esse, qui te alloquor, tecūq; versor: & in eo, quod petivisti, fiet a me, quidquid fuerit convenientius ad meam gloriam ac obsequium, & omnibus proficuum, itā ut habeas solatiū, tibiq; satisfiat, cū nihil melius & convenientius esse possit eo, quod faciam. His verbis sunt dissipata nubila meotū dubiorum, anima fuit confortata, & acquievit, quōd Deus ipse esset, qui eam alloqueretur, ac doceret tam admiranda mysteria. Ipse sit in æternum benedictus, propter tot misericordias. Amen, amen.

Concludit Venerabilis Marina hanc de Angelis materiam gratiosissimā visione, in qua obtinuit aliam eleemosynam, pro suis dilectis filiis

Vita Mar. de Escobar Pars II.

Catholicis illius Regni. Recensetur ab ipsa his verbis.

In vigilia Ascensionis, hoc anno sexcentesimo vigesimo septimo, solitæ meæ intentæ orationi, vidi in cœlesti patria præparari, ut more nostro loquar, magnā solennitatem in diem sequentem: totum cœlū mihi videbatur obtegi pretiosis peristromatibus, quæ exornabant mansiones, seu habitationes Angelorum, Sanctorum Patriarcharum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, pariterq; cæterorum. Omnia hæc peristromata erant admirabilis elegantiae, & in singulis ineffabili quodam ac divino modo mihi videbatur exprimi, qualiter Pater æternus ob merita sui unigeniti Filij incarnati præstiterit omnibus illis beatis gratiam, creando Angelos Filij causā, & beatos reddendo Sanctos propter passionem ipsius ac mortem. Ista omnia vidit mea anima ex meo angulo. Fui recreata, quia existimabam, bonam fore occasionē acquirendæ eleemosynæ pro meis filiis, quod ipsum Domino dicebam: præsertim autem quando vidi instructam ibi pretiosam mensam, opulentissimam, & refertam Divinis cibis, quos non nisi obiter discernebam, eō quōd essent cooperti. Vidi præterea ad pedem hujus mensæ tres grandes corbes splendidissimos, qui suas habebant ansas, & erant pleni segmentis candidissimi panis: singuli tegebantur singulis mappis, alia verō magna mappa tegebat omnes. Interea venerunt quidam S. Angeli, & postquam se profundē coram Domino inclinavissent, attipuerunt dictos corbes, atque imposuerunt suis capitibus, & concinendo divinas laudes circumvenerunt illā sacram mensam, donec se sisterent coram Divina Majestate. Ibi se prostraverunt, præsentando corbes, & Dominus dedit ijs panibus suam sanctissimam benedictionē. Resumpserunt illos S. Angeli, ac tulerunt ad priorem locum, statimque se rursus inclinaverunt, & magna cum reverentia adoraverunt Dominum.

Completo hoc mysterio audiui, quasi in remotissimo loco, pulsari tympanum bellicum, tribus tantummodo ictibus, quod fuit factum circiter decies, & quotiescunque

M m

que

que id fiebat, audiebatur etiam ibi tanquam valde procul, & ex profundo resonans, maximus ejulatus tam lamentabilium vocum, ut disrumperent meum cor, meque ad tenerriam commoverent commiserationem. Eram attonita, quando vidi, quod sublimissimi Angeli egressi ex caelo, velut constiterint super rotunditatem terræ, & circumspicientes quaquaversum gravissimo brachiorum gestu, quasi præparando rationales creaturas ad attendendum, simul altâ voce eruperint in hanc promulgationem: Attendite mortales, magnus Deus & Dominus Majestatis jam inde à sua æternitate decrevit in mundum mittere determinatò tempore, ex sua bonitate, unigenitum Filium suum. Factus est homo, sustinuit tormenta mortis in cruce, spoliavit infernum, resurrexit, & ascendit in cælum, aperiens viam Justis. Hæc est dies, quâ iste triumphus Domini solenniter celebratur. Qui habetis aures ad audiendum, audite, laudate & benedicite hunc Dominum, gratias ipsi agendo pro his misericordijs, quas vobis præstitit. Quisquis aures ad audiendum habuerit, audiat. Id ipsum promulgaverunt per quatuor mundi partes, ac deinde ascenderunt ad cælum. Postea resonante eo tympano Angeli processerunt ordinibus geminatis, instar ornatissimorum militum, atque descendentes ad terram perambulaverunt universam, pellendo demones, qui (sicuti tum rescivi) ediderant tristes illos clamores, & lamentabiles gemitus, præ afflictione, indignatione, & rabie, ob suam damnationem. Rediverunt deinde ad suum locum ij sacri milites, cœlestem ingressi civitatem, intra quam ducta fuit alia solennior pompa omnium Angelorum Dei, qui splendidissime ornati circumvenerunt totum cælum, & substituerunt coram Beatissima Trinitate, ubi omnes humiliter prostrati illam adoraverunt. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Spectabam hæc omnia ex meo angulo, atque tum temporis, jubente Divinâ Majestate, me Domini mei Angeli perduxerunt ad cælum, prosternentes me coram

eo Domino: & postquam illum adoravi, petivi eleemosynam pro meis filijs. Dominus mihi benignissime respondit, jubens mihi dari prædictos illos tres corbes. Ego lætissima me converti ad S. meum Angelum Custodem, & dixi illi: Mi Domine Angele, quomodo ipsos portabo? Unum impone tuo capiti, ajebat ipse, reliquos autem singulos singulis brachijs. Itâ feci, & non sensi ullum pondus. Profecta sum ita, ducta à meis Dominis Angelis in Angliam. Pervenimus ad fores Catholicorum, qui mihi videbantur fuisse quâ præmoniti de benedictione sibi obveniente: siquidem ipsimet prodierunt ad janua, ut susciperent eleemosynam, quæ illis fuit data abundanter. Quod superfluit, meo Domini Angeli tulerunt ad captivos Africæ, quò ego istâ vice non ivi, sed sic videbam, quomodo inviseret ergastula, quo peracto sunt ad me reversi, duxeruntque me ad meum angulum. Deus sit benedictus. Amen.

Animadvertendum est, quid non hac tantum vice, quâ Ven. Marina unobvii in Africam, sed etiam alias, quando se contulit ad utramque regionem, semper prius perrexit in Angliam, ceteris vero fuerit allatum residuum ex ijs, quæ dabantur Anglis Catholicis. Erant isti chariores filij primogeniti, conditæque hac Virgo advertisse, duriorum fuisse persecutionem toleratam Londini, quam Algeri. Hic sub potestate Mauri patiuntur solaciorum, cum is nil aliud curet, quam ut obtineat à his captivis litrum: ibi sub potestate Hereticis flaguntur unâ anima, quia afflictis Catholicis non solum patiuntur dispendium suarum & vitæ, verum etiam perpetuas torusiones contra suam fidem. In alio scripto, ubi Ven. Marina annotat nonnulla mysteria, quæ vidit in Junio, anno sexcentesimo vigesimo sexto, narrat unum de adoratione Sanctissimi Sacramenti, quod mihi, cum in illo quoque eodem tempore, quo in præcedentibus, produs afflictum, erga Anglos Catholicos, visum est ponere hoc loco. Refertur ab illa sequentem in modum.

Præterlapsâ feriâ secundâ vidi in cœlo magnam solennitatem, in qua omnes Angeli, & animæ beatæ specialem præsterebant hilaritatem & lætitiâ. In altissimo & elegantissimo throno stabat pater

cherrima hierotheca Sanctissimi Sacramenti, ubi mea anima nihil aliud videbat in figura imaginaria, quam species sacramentales, quales hic videntur oculis corporeis: per intellectualem autem & purissimam notitiam ibidem contemplabatur totum CHRISTUM Deum & Hominem verum, ac totam Beatissimam Trinitatem, unâque diversum modum existendi, de quo aliâ occasione sum locuta. Hunc thronum circumdabant, adorantes Dominum, innumerabiles Angeli: alij non pauci aderant armati & ornatiissimi, more militum, qui mihi videbantur formare cohortem, qualis hic est prætoria, destinata ad defensionem Regiæ Personæ. Hi interdum explodebant suos scelos, sicuti alias retuli. Mirata sum huiusmodi Custodes, & appropinquans primis interrogavi illos: Domini, quem custoditis? Neminem custodimus, responderunt ipsi, sed incutimus terrores, & interminamus minas mortis ijs, qui spernunt, & non credunt hoc Divinum Sacramentum. Vidi deinde procedentem solennissimam pompam, resonante tali musicâ suavissimarum vocum, tantâ instrumentorum harmoniâ, accedente eo ornatu & venustate illorum cœlestium Palatinorum, ut nequeat ullis verbis explicari.

Multî ipsorum gerebant habitum ecclesiasticum, tres tamen inter hos erant induti vestibus sacerdotalibus, supra modum pretiosis & pulchris. Non agnovi illos, quinam essent, intellexi nihilominus ipsos esse ex antiquissimis Sanctis Veteris Testamenti. Isti, profundissimè se inclinantes, conscenderunt gradus illius throni, & postquam unus ex stipantibus latera adolevisset thus, cum autoritate indicante maiestatem, conjuncta licet humili & profundæ venerationi, statim is, qui ibat medius, accepit hierothecam, & cum illa sub pulcherrima umbella descendens, circumvit cum eo magnifico comitatu forum illius cœlestis civitatis, & post hoc rediit cum summa reverentia, ad reponendam hierothecam priore loco.

Magno affluebam solatio, dum spectarem tam sublimia mysteria, atque terra

mihi interea videbatur respergi quadam pluviâ Divinorum donorum, & cœlestiū divitiarum. Quia verò Deus mihi infundebat repentinum & ardentissimum desiderium, advocandi meos Catholicos Anglos, ut advenirent fruituri tam pretiosis thesauris, incepti celestimè percurrere illos S. Angelos, dicendo: Permittite me transire, Domini, permittite me transire. Ipsi me remorabantur, & interrogabant: quò vadis, Anima? quid vis? Ego abrepta à mea aviditate nihil aliud dicebam, tantumque iteratò aiebam: Permittite me transire, Domini: donec meus S. Angelus Custos, detinendo me, diceret: Expecta Anima, non potes enim hinc descendere, nisi deducaris. Tum ex eo loco cœpi, prout potui, advocare illos Catholicos, quibus dicebam. Filij mei, filij mei, venite, venite. Ipsi mihi responderunt: Mater, Mater, juva nos, juva nos. Tum eos vidi inde à Jesu Christo Domino nostro aspergi pretiosissimo liquore, quem suscipiebant magna cum devotione & voluptate. Ego gaudebam sumè, quòd viderem, quantopere darentur gratijs, quas illis Deus præstabat. Eodem tempore fui recordata aliorum Fidelium viventium inter Paganos, quos pariter advocabam sicuti priores, & vidi suam etiam obtigisse portionem illi tantum matronæ, de qua mihi alibi fuit sermo, quamquam degeret in tam remotis regionibus.

Interea fui velut abalienata à sensibus, & quando ad me ex hoc raptu redij, cœpi dicere: Me miseram, quæ nihil ex his bonis accepi, ut subvenirem meis filiis! Repetivi id tertio, acsi affligeret objaeturam, quam fecissem: sed conspexi statim Jesum Christum Dominum nostrum, qui ad me accedens mihi dixit: Quiesce Anima, noli affligi, nihil enim perdidisti, atque imponens manum dextram in sacrum vulnus sui lateris, eandemque eximens suo sanguine tinctam, designavit illâ crucem in mea fronte, significando mihi, hanc esse partem, quæ mihi obveniret. Prostravi me ad sacros ejus pedes, quorum unum sum exosculata, in quo vidi vulnus, quod erat instar recentissimæ, & pulcherrimæ rosæ. Deus sit semper benedictus. Amen.

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

Mm 2

CA.